

הקהלת קהילות

גליון שבועי להגברת התודעה והחשיבות בקיום הוראת הרבי מלך המשיח שליט"א להקהיל קהילות בכל שבת

להביא לרבי מנין יהודים שהשפיע עליהם!

כאור"א מהמנין בכל שלשת הענינים, או לכל הפחות בשנים או באחד משלשת הענינים:

במעשה – בהשיך לקיום מצוות מעשיות, בדיבור – בענינים התלויים בדיבור, ותלמוד תורה כנגד כולם, לפעול על המנין שלו לקבוע עתים לתורה, ובמחשבה – בענינים התלויים במחשבה, ומהם, לפעול על המנין שלו ענין א' בעבודה שבלב זו תפלה.

ולהוסיף, שבהמנין יכולים להיות אפילו קטנים – כשהגיעו לחינוך, כמ"ש הרא"ש שאפילו קטנים נכללים בעשרה שעליהם שכינתא שריא.

וכשיבוא י"ט כסלו, ראש השנה לחסידות, שבו נעשה הענין ד' אתם נצבים היום (דא ראש השנה) כולכם" החסידי – יצייר כאור"א לעצמו את פניו של הרבי, ויאמר: הנה המנין שאספתי – כולכם כאיש אחד, בהתאסף גו' יחד שבטי ישראל. על פלוני פעלתי במעשה, על פלוני פעלתי בדיבור, ועל פלוני פעלתי במחשבה וכו'.

וכשישנו הענין ד' בהתאסף גו' יחד גו' נעשה הענין ד' ויהי בישורון מלך", אשר זהו הקדמה בתכיפות וסמיכות לקיום העידן "הוי' הוי' למלך גו'", בגאולה האמיתית והשלימה במהרה בימינו אמן.

ונכון במאד, שלקראת י"ט כסלו ישלח כאור"א לכאן את שמותייהם של המנין שאסף, שמש ושם אמם, כדי להזכירם על הציון דכ"ק מ"ח אדמור"ר הכ"מ.

והוא – כיון שצדיקא דאתפטר אשתכח יתיר מבחיוהי גם בעולם הזה המעשה – יעורר להשפיע ברכות, שיהי' א" גוט יום טוב", ושכל המתעסקים בכל הני', בתוך כל אחינו בני', יכתבו ויחתמו לשנה טובה בלימוד החסידות ודרכי החסידות.

בהמשך להאמור לעיל אודות סוגי התחנות, קטנות וגדולות – הנה, בין התחנות הגדולות שבהם יכולים להעלות על הרכבת את כולם עם כל עניניהם, נכלל גם י"ט כסלו:

י"ט כסלו – אומר הרבי – הוא "ראש השנה לחסידות", ומוסיף: "לשנה טובה בלימוד החסידות ודרכי החסידות תכתבו ותחתמו". ומזה מובן שבי"ט כסלו יכולים לתקן ולהשלים את כל הענינים שהחסירו עד אז.

ולכן, צריך כל חסיד להשתדל ולעסוק בזה ולהיות בטוח שלקראת י"ט כסלו יקבל הוא וזוגתו ובני ביתו וכל ענינו – כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, וינצל זה בלימוד החסידות ודרכי החסידות, כידוע הפתגם שצריך לעשות מגשמיות רוחניות. וע"פ דברי רבינו הזקן שתורת החסידות אינה ענין של מפלגה, אלא עבור כלל ישראל – צריך כאור"א מישראל לעסוק בזה ולהיות בטוח שלקראת י"ט כסלו יקבל הוא וכל בני ביתו וכל ענינו – כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, ולעשות מזה רוחניות.

וכיון שנתרתו שבועות אחדים עד י"ט כסלו, שאז מעלים ולוקחים את כולם, ואז נותנים לכאור"א כתיבה וחתימה טובה – הנני להציע, – הן לאלה הנמצאים כאן והן לאלה שאינם נמצאים כאן עתה, ובפרט לכל אלה שאליהם מופנה המכתב דמחרת יום הכיפורים הני':

"דידינו אנ"ש והתמימים ד' עליהם יחיר", ומי לא ירצה להיות נכלל עכ"פ בהסוג ד'דידינו ד' עליהם יחיר" – שעד י"ט כסלו ישתדל כאור"א לפעול לכל הפחות על מנין מישראל, בהענינים דמחשבה דיבור ומעשה – על

(מסיחת ש"פ בראשיה ה'חשי"א)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מתורת רבותינו נשיאנו

על ידי שמקרבים יהודי יכול להיות ענין הנישואין עם הקב"ה!

תורה ומצוותי, ועד שיש לו שייכות ל"מעיינות" — יש לו להשאר בד' אמות שלו, ולעסוק בלימוד התורה וקיום המצוות, ובמיוחד — בלימוד תורת החסידות. ומה שדורשים את הענין דהפצת המעיינות חוצה — יש לו "שלוחים", בנים ונכדים, שיעשו זאת עבורו. הוא יעשה זאת על ידי ה"דואר"... אבל הוא בעצמו — היתכן שיצא למקום ה"חוצה"?! ובפרט ש"כל הדרכים בחזקת סכנה" ...!

הנה על זה באה ההוראה מכללות הענין דחודש כסלו — שכל הענין דחנוכה הוא להאיר על פתח ביתו מבחוץ דוקא, וכמו כן בנוגע לענין דהפצת המעיינות, שהכוונה בזה היא — "פוצו מעיינותיך חוצה" דוקא, ומכיון שכן, עליו לצאת מד' אמות שלו, ולבוא למקום ה"חוצה", כדי להפיץ שם את המעיינות דתורת החסידות.

ובקשר לטענה ד"כל הדרכים בחזקת כו"ל" — הרי אדרבה: דוקא על ידי מוחלין לו כו", ולא עוד אלא שע"ז בא לעילוי דתגבורת דיצחק, כנ"ל. וזוהי ההוראה בנוגע למעשה בפועל שיש לקחת מכל הענינים שנצטרפו בשבת זו — להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה דחודש כסלו, שנקודתם ותוכנם — להאיר את העולם כולו באור ד'תורה אור', ובמיוחד — באור דפנימיות התורה, תורת החסידות, ועד שמאיר גם במקום החושך — על פתח ביתו מבחוץ, שזהו תוכן הענין דהפצת המעיינות חוצה,

היינו, שיוצא למקום ה"חוצה", ושם עוסק בענין ד'תולדות' — לקרב יהודים שהיו במקום ה"חוצה" שגם הם יהיו חדורים בכל עניני יהדות, תורה ומצוותי, כולל — האור דתורת החסידות, ועד כדי כך שגם הם יעמידו "תולדות" באופן כזה, כנ"ל בארוכה. וכאמור — שע"י כללות מעשינו ועבודתינו ממהרים את הגאולה העתידה, הקשורה עם הענין ד'תולדות יצחק', כמארז"ל שלעתיד לבוא יאמרו ליצחק דוקא "כי אתה אבינו", וכן בנוגע לביהמ"ק השלישי הקשור עם החדשים חשון וכסלו.

ומזה יש ללמוד הוראה נפלאה בעבודתו של יהודי: כאשר אומרים ליהודי שעבודתו צריכה להיות באופן של נישואין עם הקב"ה — כידוע ומבואר במדרשי חז"ל שהקב"ה הוא חתן וכנס"י היא כלה — חולף רעיון במוחו: הן אמת שהוא בדרגת צדיק, ובודאי ש"לא עבר עבירה מימיו ולא יעבור לעולם", אבל אעפ"כ, כאשר מדובר אודות עבודה באופן של נישואין עם הקב"ה, תכלית היחוד והדבקות באופן ד'יהיו לבשר אחד" — כיצד ראוי הוא לכך, בידעו ש"מאן דמחויי במחוג קמי מלכא כו", ועאכ"כ "מלכא קדישא", אשר "מי ידמה לך ומי ישוה לך"!... והעצה לזה — הענין ד'תולדות', "פרו ורבו": כאשר יהודי יוצא מד' אמות שלו כדי לעסוק בעבודה דעשיית יהודים נוספים, על ידי שמקרבם לתורה ומצוותי. "פרו ורבו" ברוחניות — הנה בזכות זה "מוחלין לו על כל עוונותיך", שבה נכלל גם הענין ד'מחויי במחוג קמי מלכא קדישא", ובמילא, יכול להיות אצלו ענין הנישואין עם הקב"ה. והנה, כללות העבודה דעשיית "תולדות", לעשות יהודי נוסף, היינו, שפועלים גם על יהודי שבתחילה הי' רחוק מעניני יהדות שגם הוא יתקרב ליהדות (ע"ד ובדוגמת הענין ד'יעקב ועשו האמורים בפרשה", כנ"ל) — קשורה עם התוכן הכללי דחודש כסלו, חנוכה, י"ט ויר"ד כסלו: כללות הענין דחנוכה הוא — להאיר על פתח ביתו מבחוץ דוקא, היינו, שלמרות שבחוץ שורר חושך — משתשקע החמה, יש לצאת ולהאיר את החושך שבחוץ, ועד שפועלים "כליא רגלא דתרמודא", היינו, שמבטלים מכל וכל את המושג של מרידה באלקות.

וכמו כן בנוגע ל"ט כסלו ויר"ד כסלו, שתוכנם — "פוצו מעיינותיך חוצה". היינו, שה"מעיינות" דתורת החסידות באים באופן של "הפצה" עד למקום ה"חוצה". ובאותיות פשוטות: יתכן שיבוא יהודי ויעשה חשבון: מכיון שהוא נמצא במצב נעלה בעניני

(משיחת ש"פ תולדות תשמ"ה)

לזכות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח לזכות ר' יהונתן בן נעמי שיחי' לעילוי נשמת הרה"ת הרה"ח ר' משה שליט"א מהרה יגלה אכ"ר לרפואה שלימה וקרובה

סיפורים על חזרת דא"ה

להפש עצות ותחבולות שיתנו לדבר!

בחורים ורבנים. שלום בער ניגש לראש ישיבה וביקש למסור שיחה, אך הלז סירב ולא הואילו כל ההפצרות והשכנועיים. שלום בער יצא החוצה לבנתיים, אך אז גילה להפתעתו כמה בחורים שיצאו אחריו. הוא לא היסס ובלי להתבלבל החל לחזור להם שיחה של הרבי. ככל שהתקדם בהסבר השיחה הבחין כי זרם הבחורים סביבו הלך וגבר. הבחורים יצאו לשמוע את החב"דניק.

פתאום ראש ישיבה שם לב שהאולם כמעט התרוקן, ולכן יצא גם הוא על מנת לברר מה קרה. ומה נדהם היה כשראה את כמות הבחורים שיצאו באמצע הדרשה שלו על מנת לשמוע את החב"דניק. הרב פנה לבחור ואמר: "מה עשית? לקחת לי את כל הבחורים שלי!" ושלוש בער הבליע חיוך והמשיך בדרכו לבית הכנסת הבא...

[מפי בעל המעשה]

בשנת ה'תשע"ו, הת' שלום דובער ל. א' התמימים באה"ק יצא כהרגלו אחרי מנחה של שבת, לסבב של הקהלת קהילות בעיר. באחד מבתי הכנסת הבחין באורחים שהתארחו במרתף בית הכנסת, והחליט לזכות גם אותם בדברי חסידות. אך כשירד במדרגות וניסה לפתוח את הדלת, גילה שהיא נעולה.

אך לא תמים כמוהו "ירים את ידיו", הוא נזכר בדברי הרבי (אחש"פ תשי"ב): שצריך "להפש עצות ותחבולות שיתנו לדבר... עד לתוקף של מסירות נפש!", ולכן חיפש דרך אחרת לחדור פנימה אך לשווא. שלום בער פנה לילדים ששיחקו באזור, ואחד מהם גילה את אוזנו כי קיימת כניסה אחורית דרך מטבח בית הכנסת. במהירות נכנס פנימה וניגש הישר לאולם המרכזי, שם התקיימה סעודה שלישית בהשתתפות מספר גדול של

ובכלל — כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, נעשה סדר שלכל לראש צריכים לארגן אסיפה, ובאסיפה זו יחליטו שצריכים לארגן עוד אסיפה וכו'... — אין זמן לאסיפות, "משיח צדקנו שטייט הינטערן וואנט"..." "הנה זה עומד אחר כתלנו", ובמילא, צריכים להשלים את העבודה דהפצת המעיינות חוצה בפועל ממש, "כל יומא ויומא עביד עבידתי", ובמקום זה — עושים "אסיפות" ולא עוד אלא שלאחרי כל האסיפות, כותבים ומודיעים לי, שהחליטו שיש לשלוח מישהו לאסוף כסף, ושואלים אותי האם נכון הדבר! מדברים אתו אודות הפצת המעיינות חוצה, והוא משיב אודות... כסף!... כל דבר מקשרים מיד עם "עגל הזהב האמריקאי" — כסף!...

[משיחת ש"פ תולדות תשמ"ה]

כפניני גאולה ומשירה

שום כוח גלותי לא יכול לעמוד בפני היהודי!

אותו אל העיר שהוגלה אליה בידי ממשלת הזדון הקומוניסטית. הוא עמד אז ונשא דברי פרידה לקהל החסידים שנאספו בבית הנתיבות ובתוך דבריו אמר: "...אך זאת ידעו נא כל העמים אשר על פני האדמה - כי רק גופותינו ניתנו בגלות ובשעבוד מלכויות, אך נשמותינו לגלות לא שולחו ולשיעבוד לא נמסרו! בכל הקשור לדתנו - תורה, מצוות ומנהגי ישראל - אין עלינו שום בעל דעה!"

דברים אלו דורשים הסבר: וכי מה תועיל לנו ידיעת העובדה שהנשמה איננה נתונה בגלות, בשעה שהגוף - שרק באמצעותו ניתן לקיים ולהפיץ תורה ומצוות - רובץ תחת עול הגלות?

אלא שמאברהם אבינו למדנו לדעת, שכאשר יהודי חושף את כוחותיו הנשמתיים העל-טבעיים, אזי חודרת עוצמתה של הנשמה ומאירה גם בגופו. גם הגוף מתרומם מעל הטבע ואז לא יוכל שום כוח גלותי לעמוד בפניו.

(מעובד ע"פ לקו"ש חלק ג' פרשת תולדות)

באדיבות הרב שניאור זלמן הרצל מחוק ספרו פניני גאולה

"ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק" (כה,יט)

אחד ההסברים לכפילות הבולטת שבפסוק זה מובא בגמרא: על פי דרך הטבע לא יכול היה אברהם אבינו להביא בן לעולם. על כן "היו אומות העולם מרננים" אחרי לידתו של יצחק. "מה עשה הקדוש ברוך הוא? צר קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם והעידו הכל כי אברהם הוליד את יצחק".

"אומות העולם" לא חלקו על יכולתו של אברהם להוליד בנים במובן הרוחני - מעשים טובים וכדומה. אך הם לא יכלו להאמין שאברהם, בכוח אמונתו העזה במה שמעל הטבע, יוכל להוליד בן כפשוטו, בן גשמי. כאשר נולד יצחק נוכחו כל אומות העולם לדעת כי לא רק נשמתו של יהודי, אלא גם גופו הגשמי - שניהם כאחד אינם נתונים כלל להגבלות הטבע.

לאור זאת נוכל להבין דברים שאמר רבי יוסף יצחק שניאורסון, הרבי הקודם בשושלת נשיאי חב"ד, טרם עלייתו לרכבת שהובילה

לתרומות והקדשות ולהצטרפות
לרשימת התפוצה:

דוא"ל: MHKH770@GMAIL.COM

וואצאפ: +972-54-770-4375

פלי בארה"ק: 054-484-7752

פלי בארה"ב: 857-32-770-19

יו"ל ע"י מטה הקהלת קהילות
קהילות העולמי - 770
עיצוב: מענדי חביב

עד כה במסגרת פעילות
ה'מטה' מקהילים קהילות
בכל שבת ב- 70 ערים בעולם